

ARTHURE, TY DĚVČKO UMĚNÍ

ADAM GEORGIEV

*Dopisy
Paula Verlaina
Arthuru Rimbaudovi*

Předmluva Agnieszka Holland

Adam Georgiev

**ARTHURE,
TY DĚVKO UMĚNÍ**

Dopisy Paula Verlaina
Arthuru Rimbaudovi

© Adam Georgiev
Preface © Agnieszka Holland
Postface © Grzegorz Korzeniowski
Translation © Helena Stachová
© Nakladatelství Petrklíč
ISBN 978-80-7229-247-9

RIMBAUD a VERLAINE

Kdysi jsem točila film o těchto dvou básnících. O jejich lásce a nenávisti. O hledání pravdy a lžích. Předlohou mi byla hra Christophera Hamptona, kterou napsal, když mu bylo jedenadvacet let. Spojovalo ho tenkrát s Arthurem zvláštní pouto. Christopher je teď stejně starý jako já. Když mi bylo dvacet, myslela jsem si, že jsem Rimbaud: že mi v hlavě plane nejen talent, ale dokonce génius, a že se ničeho nebojím. Že chci-li vyzkoušet meze života, dokážu projít ohněm i smrtí. Že v sobě mám odvahu říkat absolutní pravdu. Ale když jsem o třicet let později točila *Total Eclipse*, věděla jsem, že jsem Verlainem: prolhaným sentimentálním Narcisem, často krutým, méně často něžným, který sám sebe dojíhá a vidí v Arthurovi šanci na nové spasení. Ale je příliš konformní, než aby stačil sledovat jeho duši. Ve skutečnosti nemůže žít bez jeho těla. Jsou snad lícem a rubem téže postavy? Cesta, kterou jsem procházela při práci na tomto filmu, byla bolestná a fascinující. Hodně jsem se dověděla o tom, co znamená být umělcem, ale především jsem poznala víc než při jakémkoli jiném příběhu, na co už nemám. Nebylo nic logičtějšího než homosexualita těchto dvou básníků (stejně jako homosexuální svazek Van Gogha a Gauguina, homosexuální láska Virginie Wolfové...). Kdo si může být

bližší než dva umělci stejného pohlaví? Kde jinde se dá nalézt stejná identita? Vzájemné pochopení tak absolutní, až bolí? Co úsilí je třeba k zbudování mostů k jiným lidem, ale zde není třeba ani hovořit, hovor však jiskří, tak snadné je vystupovat do vyšších a ještě vyšších pater poznání. Čím výš a snáz se vystoupá, tím bolestnější je pád. Ale kdo říká, že pád nestojí za to?

Jestliže se Adam Georgiev vydal na cestu s mými dvěma básníky, je na ten pád připraven. Jinak by do toho jistě nešel.

Agnieszka Holland

RIMBAUD et VERLAINE

J'ai tourné autrefois un film sur ces deux poètes. Sur leur amour et leur haine. Sur la recherche de la vérité et sur les mensonges. La pièce de Christopher Hampton qu'il a écrite lorsqu'il avait vingt-et-un ans, m'a servi de modèle. À l'époque, un étrange lien l'attachait à Arthur. À présent, Christopher a le même âge que moi. Lorsque j'avais vingt ans, je pensais que j'étais Rimbaud: je pensais que j'avais dans la tête un talent voire un génie et que je ne n'avais peur de rien. Que je voulais tester les limites de la vie, que j'étais capable de traverser le feu et la mort. Que j'avais en moi le courage de dire la vérité absolue. Mais, lorsque j'ai tourné trente années plus tard *Total Eclipse*, j'ai su que j'étais Verlaine: un menteur sentimental narcissique, souvent cruel, mais souvent doux qui s'attendrit sur lui même et voit en Arthur la chance d'un nouveau salut. Mais il est trop conforme pour être capable de surveiller son âme. En réalité, il ne peut pas vivre sans son corps. Seraient-ils la face et le revers d'une même silhouette? La voie que je traversais lors du travail sur ce film fut douloureuse et fascinante. J'ai beaucoup appris sur ce que veut dire être artiste, mais cette histoire plus qu'une autre m'a permis de comprendre de quoi je ne suis pas capable. Il n'y avait rien de plus logique que l'homosexualité

de ces deux poètes (tout comme le lien homosexuel de Van Gogh et Gauguin, l'amour homosexuel de Virginia Woolf...). Qui peut être plus proche que deux artistes du même sexe? Où ailleurs peut-on trouver la même identité? La compréhension mutuelle tellement absolue qu'elle devient douloureuse? Quel effort faut-il pour construire des ponts vers d'autres personnes, mais ici, même pas besoin de parler, mais la conversation étincelle, tellement il est simple d'accéder aux étages plus hauts et encore plus hauts de la connaissance. Plus l'on monte haut et facilement, plus la chute est douloureuse. Mais qui dit que la chute n'en vaut pas la peine?

Si Adam Georgiev a pris le chemin avec mes deux poètes, c'est qu'il est prêt pour cette chute. Sinon, il aurait renoncé.

Agnieszka Holland